

[illegible]

שלמי הנבחרים

על מין שבעה החלה
ומי" (פיה המביאה הי"ג)
כחב כדברי רבינו:
לשון ריא"ז
[ה"ד אתא א] וכל שכן
אם היו לפניו ממין
שבעה ומינין אחרים
בגון דא ולאחריו שמתקרב
על היום ופוטור את
ההתארו ולפי יצרן על
ההתארו ולפוטור את היום
אף על פי שההתארו
תביב בשנינו וזה:

א סמ"ק (פי' קנה) כחב
שמבדק על החביב
קודם והלכות גדולות
(שם) כחבי שברכת ב"ם
העץ קודמת לברכת ב"ם
האדמה וכן כחב סמ"ג
(שם) : ואם הביאו
לפניו דבר שברכתו בורא

שהכל ב"ם העץ קודמת
היה חסודה שאינה פוסק
האדמה קודמת וכחז בעל
(פי"ה) כתב שכן שו"ת
השני. טור (פי"ה):
היה מברך ב"ם העץ ועל
מקדים הואיל וארץ לברך
דכתיב בקרא הפסוק הע'
(הנחות בפר"ק" קא לאו כ)

ויברך על זה. זהו לשון הגמ' והר"ף ז"ל הוסיף ואמר איהו שירצה יקדים ועולה בזה להשמיענו שני דברים האחד שיקדים אחרו שהוא רוצה יותר לכיון שהוא חביב לו יותר יש להקדימו על כל פנים ואפילו לא יהיה משבעת המינין שלא נחוש אם מקדים (כח) אחר לשבעת המינין כיון שחביב לו יותר ושאיין צרכוסיסן שוות ואע"פ שאינו רוצה בו אלא להצטרפה אפילו הכי כיון שהוא חביב לו יותר יש לו להקדימו כדי שיברך עליו תחלה ויאכל ממנו מעט ואח"כ יאכל מן המין האחר ויברך עליו ואח"כ יחזור ויאכל מהפרי הראשון שהתחיל וא"י לחזור ולברך עליו פעם שנית שזה שאלו בנתיים מהפרי האחר ויברך עליו לא היו הפסקה כיון שדעמו היה לאכול מזה.

וידבר צה להשמיענו שאם צריך
מתלה על המין האחד
בפה"א והביאו לפניו ^(א)מין אחר
שברכתו בפה"ע צריך לצרף עליו
בפה"ע ואינו נפטר בברכה
בפה"א שצריך מתחלה על הראשון
ואע"ג ששני צריך על פירות
האילן בפה"א יא' זהו כשמתכוין
לצרף על אותו הפרי עצמו אבל
הכא שבשעה שאמר בפה"א לא
מתכוין לצרף על פרי העץ צריך לחזור
בברכה בפה"א.

והר"ף ז"ל סתם דבריו ככהן ולא הפריש בין שהנכרה אחת מעולה מחברתה בין שאינה מעולה בכל ענין אחר שיקדים חיוב מהם שירצה.

ובפירוש נראה צמרא שאם יש לפניו דבר שזכרתו שהכל
ודבר שזכרתו צורא פרי האדמה* יש לו להקדים
תחלה צפה"א שהיא מעולה יותר מפני שהיא צרכה פריית
וצרכה שהכל היא כללית והכי אמרין צגמ' (שם) הנהו מרי
תלמידי דהוו יתבי קמי דבר קפרא הציאו לפנייהם כרוב
ודורמסקין ופרגיות נתן בר קפרא רשות לאחד לגדך קפך ויכרך
על פרגיות תחלה לגלג עליו חצירו וכו' הנה מפני שצריך על
הפרגיות שזכרתן שהכל קודם צרכה הכרוב ודורמסקין שזכרתן
צפה"א לגלג עליו חצירו וגם בר קפרא כעס על המצרך אלמא
משמע שהצרכה המעולה יש לו להקדים.

עוד כתב בעל הלכות גדולות ז"ל (עמ' סו) שאם היו לפניו ג"כ פירות העץ ופירות האדמה דיש לו להקדים ברכת פירות האדמה יותר מפני שהיא יומרת פרטית מזרחת פסח"ע שאל אמר על פירות האדמה "ברכה" לא יא. ואמר על פירות האדמה "ברכה" לא יא.

ואין זה נראה למורי הרב גר"ו דלישנא דלאמר אין צרכותיהן שוות מבדל על זה וחזרו ומבדל ע"ז נאמר⁽²⁾ לומר שלא בא להשמיענו דין הקדימה כלל אלא שאין האחד פוטר את חבירו ואין הלשון מורה שצא על זה בלבד דא"כ היה לו לומר [אין] האחד פוטר את חבירו אלא ודאי⁽³⁾ על הקדימה בא להשמיענו שאפילו יהיה לו פירות האדמה ופירות העץ יקדים אחיז שיראה. ה"כר הזה ליה פסקא דשמעתא דכשצרכותיהן שוות ויש לו משבעת המינים כגון אחרון וית מבדל על מין שצעה ופוטר את המין האחר אבל צרכותיהן שוות אם הצרכה האחת שכל והאחרת צפה"א ים לו להקדים צרכת צפה"א דחשיב טפי ואם הצרכה האחת צפה"ע והאחרת צפה"א יקדים

ית' אלא דבר אחד ושהכל כוללת כל הדברים וכן ב"ם האדמה ושהכל כולל פרי האדמה גדולות (שם) שברכה ב"ם העץ קודמת לברכה ב"ם האדמה אבל הלה"ם ו"ל על אחת שיראה יביך תהלה אפילו אם יש בהם משפחה מניין? יכול לסקודם על פרי ראוי? (שם אות ג) דרו לפני מינין שאין ברכותיהן שוות כגון גטן וזית שעל גטן ב"ם האדמה הם לו ומכר על זה ויחזר ומכר על זה ואחרי שיראה לסקוד על שניהם: ב [שור שם] ודוקא עד רמון אבל מכאן ואילך לא דאריך בתראה וכל הסמון לו חסוי מהמחשית ממש לאריך קמא דקרא. וכן? כפס ה"ה פרק ודוקא אם ארכל ענבים שברכתם ב"ם העץ אלא אם פשוט מהם יין שברכתו ב"ם ויחזר על ברכת הראשון בין בברכה אחתונו בשבטו לברכה עליו אם בברכה שפירות בדם

החציב מחלה בין שהיה חציב לו יותר צפה"א בין שהיה חציב לו יותר צ"פ העץ.

וַיִּבְרָא יְהוָה אֱלֹהִים יֵשׁ לְשָׁאוֹל* הַיֵּאֱחָזֵק מֵיָמֵינוּ לְמִימְרֵי שָׂאֵם יִרְנֶה יְקִידִים פֶּה"ע לְפָרֵי הָאֲדָמָה וְהֵא אֲמַרְיִן כָּל הַמּוֹקֵדִים בְּפָסוֹק הוּא קוֹדֵם

על זה וחזור ומברך
קדים: אמר רב יוסף
המוקדם בפסוק זה
מן חמה ושעורה וגו'
חסדא ורב המנונא
ויתנו לקמיהו תמרי
גונא וברך אתמרי
לא סבר לה מר
יתמא רבי יצחק כל
א קודם לברכה אמר
חמישי לארץ אמר
דפרולא וגשמיעין:
תאנים וענבים בתוך
גונא טעונין ברכה
לברכה לאחריהם וכן
תאמר טעונין ברכה
יהם שאין לך דבר
ואין טעון ברכה

באה בבסנין בלבר עוד נוכל לתרץ ולומר דמאי
דאמרינן כל המוקדם נפסק

הוא הוא מוקדם לברכה אפילו כשאין ברכותיהן שות אמרו ומיירי
בגמ' שאלו כוסם את החטה אלא שהוא אוכל דייסא וכיוצא בו
שבברכתו בורא מיני מזונות וזה ודאי יש לו להקדים קודם ברכת
שענבים ותאנים כיון שהוא ברכה מענין מזון" וכי אמרו באיזה מהם
שיראה יקדים לא אמרו אלא בברכת בורא פרי האדמה וצברכת
ב"פ העץ אבל בברכת בורא מיני מזונות וצברכת ב"פ העץ ברכת
במ"מ יש לו להקדים. מפי מורי הרב גר"ו:

שְׁמַיִן [84:] דָּר דְּבַר שְׁמַעוֹן בְּרַכָּה לִפְנֵי וְאֵין טַעַם בְּרַכָּה
לְאַחֲרָיו אֵלֶּה פֶת הַבִּאָּה בְּכַסְפֵּי. פֶּרֶס"י ז"ל
דְּכַסְפֵּי הוּא מִינֵי קָלִיּוֹת כְּדֹאמְרֵינִי (פִּירוּשֵׁינִי כט:) כִּסְפֵּי מַעְלֵי לִלְבָּא
וְכְדֹאמְרֵינִי בְּחֻבוֹת (י:) אֲרַמְלָתָא לִית לָהּ כִּסְפֵּי וּמִנְהֵגָם הִיא
לְאֻכּוֹל תַּחְלֵי הַקָּלִיּוֹת וְאַחַר הַקָּלִיּוֹת הֵיוּ אוֹכְלִין פֶּת דְּיוֹעַ שְׂהִיו ט
מִינֵי תַּחְלֵי הָרֵבָּה וּמִפְּנֵי הַתַּחְלֵי אֵין דֶּרֶךְ לְאֻכּוֹל מִמֶּנּוּ כֹּל כֵּךְ

ומש"ה אמרו שזה הפת שחובטין אחר הקליפות שטעון ברכה
לפניו במ"מ ואין טעון ברכה לאחריו ופי"ה הרב ז"ל דה"ק אין
לך דבר שטעון ברכה לפניו ולא יהיה טעון ברכה לאחריו מעין
הברכה שלפניו אלא זה הפת הבאה בכסנין שלפניו במ"מ
ולאחריו אינו אומר מעין שלש אלא בורא נפשות והוארך לכתוב
כן מפני שלפי דבריו אינו מפרש הדבר בתוך הסעודה אלא כל
שעה ושעה שיראה האיש לומר שלש אלא יברך אחריו כלל כיון
שאין לו לברך ברכת המזון.

וזה הפ' אינו נכון דכיון דהוה לך לבדך לחזרו צורא נפשות היאך אמר ואין טעון צרכה ^מלחזרו שהרי טעון הוא הצרכה הראויה לו שמשני שאין זה דרך אכילה כ"כ מרוב התצלין שבו לחזרין שאינו מצדק עליו אלא צורא נפשות וכיון שמצדק עליו לחזרו הצרכה הראויה לו הרי טעון צרכה לחזרו כשאר כל הדברים ועוד הקשו עליו רבני ג'רפת ז"ל (תו"ד ח"א) שאם כדצרי שזומר שטעון צרכה צורא נפשות לחזרו היאך זומר אין לך דבר שטעון צרכה לפניו ואין טעון צרכה לחזרו והא איכא אורז ודוחן שטעונין לפנייהם צמ"מ ואין טעונין לחזריהם אלא צורא נפשות.

במכתוביה שוות מאי דמוקדם מוקדם דוקא כשהוא גם כן חביב כמו המאוחז דשניה ש
המאוחז חביב יותר יש לו להקדים המאוחז מאחר שאין במכתוביה שוות קוץ (בית);
(ח) לא ידעו מה כן יש לקשואו ד שחיר לא יהא הלשון הזה כולל יותר ממשיש לגבי
יפי ריח דלעולם מוכר בניו ואם מפני שכאן מוכר הברכה הראויה לה גם לגבי אורז כו
מאחר שאינו דגן ממש (א"ש רית); (ט) כשור נוסף; והוא חביב עליו; (י) ע"י בית
והכותב יכתב ה"ר פריד"א מאי אלו;

אופן כיון שמפרט זה הגפן חשיבה וקודם לרכש ואפילו לית שהוא ראשון לארץ שמי יצא לפיל צריד להוציר חמלה על הגפן ועל פרי הגפן ואשר כר על הפז ועל פרי הפז

א ב מ"י פ"ח מהלכות
ברכות הלכה יג סנה
עשן כו טזש"ע או"ח סימן
ר"א סעיף ד:

שיטת ריב"ב

כל המוקדם בספסוף
קודם לברכה. אציג
החכם ויעזר
שכבר נכתבו חרות לשפוט
שאין כרונותיהן שות
להקדים ח"מ שכסא
לפניו מן שבעת המינין
ומענין דמלתא אבל א
באו לפניו עזרתו שבעת
ההינין כגון עובדי תואנים
אין קילות לא חטים
ועובדי תואנים המוקדם
בספסוף הוא קודם לברכה
אין כרונותיהן שות
עובדי תואנים לשפוט ואין
אין כרונותיהן שות כגון
קילות ועובדי הקדשים:
זהו שני ואמר, שיהיה
ההבחנה לפני ארץ יין
שמן ודבש: הביאו לפני
תואנים ועובדי בתוך
השעורה. ולא לפני בתוך
אין תפס דאין כל כור הול
שטפילה ואין (חלוק)
(תולק) דבר שאין שות
ברכה לא לפניו ולא
לאחיו: שטענין ברכה
לפניהם. דלא תפס

וְלֹא לְאִתְּרוֹ
 וּבִרְכַּת הַמֶּן שׁוֹפְרוֹ;
 בֵּן לְפָנֶיךָ
 אֲתָרִים. וְלֹא מִיֵּד
 לַחֲמֹן הַמֶּן אִדּוּ
 וְהָיָה וְהָיָה לִי עֵינִי.
 בְּכִסְיִי. לְחַדֵּר
 אֲכִילָה וּבִרְכַּת הַמֶּן הַיֵּד
 וְהָיָה וְהָיָה מִכֵּן וְהָיָה
 קִלְיוֹת וּמִכֵּבֶיךָ שֶׁ
 שְׁלוֹשָׁתָם תִּבְחָלוּ וְאִכְלוּ
 מִן הַמֶּן וּמִכֵּן שְׁתַּחֲוֶה
 מִן הַמֶּן חֲרִיבָה וְאֲמַלִּי
 מִשֶּׁתֵּל אֶל הַחֲמֹן
 אֲחֵרִי בִרְכַּת הַמֶּן
 שֶׁלֹּשׁ מִכֵּי דָהָא אִתְּ
 אֲדוּרָא אֲרַמְיִי מִכֵּרִי
 וּמִכֵּרִינִי אֶל הַתַּחֲלָה
 שֶׁבְּמִי וּלְבַחֵךְ אֶל כָּלִם.
 וְהָיָה יֵל שֶׁהָיָה לִי
 תַּחֲלָה וְהָיָה מִכֵּרִי
 שְׁעִרְתִּי עֲלֵיהִי
 מִכֵּרִי אֲחֵרִי בִרְכַּת
 מִכֵּרִי שֶׁלֹּא

תגות וציונים
הכ"ח ונאך בפרטים

(א) בכתיי נוסף: פרי:
(ב) והביאו לפניו מין
אחר וכו', גיל ליד והביאו
לפניו לאחר שבירך אלא

אסילו שכבר הביא לפני
שנתיים מנחתים לא יצא
כשנזכר במה"א לא אמר
ב"י העץ וכמו ששם
רמ"י בהדגה (א) –
מורים: (ב) ג"ב (לומר)
לפי דעת בעל הלכות
גדולות בנזכר לומר כן
וזה אי אפשר ראוי להשק
מורה כן וקול (ביח):
(ד) ג"י דית: (ה) ג"ב
(ויה) אין האחד מוסר
וכבר א"א על הקריאה
(ביח): (ו) ג"ב חמה מצי
לסמך אדולתו קאי אלא
לביצורים
אמר
לביצוריותהן לא יצא

דמוקרס מוקדס אפילו
אינו חביב ובשאין
יום וחביבים לו אבל אם
(ופי' עוד הרב (מהר"ם):
אורז ולבסוף ולא כלום
בת נפשות ראויה היא לה
שם שמוחק חיבת "יזכר"

בין שבתות סיון חסוד

